

[Wilhelm]

betale, og hvor gælden endda kommer til at vokse.

Jeg er ikke i tvivl om, at der kan findes gode eksempler – hr. Bernhard Baunsgaard nævnte landbruget, og der kan sikkert findes andre – hvor det er fuldstændig rimeligt at lave en saneringsordning, som det foreslås her. Men jeg synes, at erfaringen viser, at hver gang vi har fundet gode eksempler for negativ indkomstskat, for det ene og det andet og det tredje fradrag, er der nogle helt andre, der forstår at udnytte og spekulere i den åbning, man har lavet. Det er grunden til, at jeg ikke uden forbehold kan sige ja til, at VS vil støtte dette forslag.

Det er ikke til at se på bemærkningerne fra de socialdemokratiske forslagsstillere, hvordan de egentlig forestiller sig det her. Det er muligt – det vil jeg ikke udelukke – at betænkningen fra august sidste år er meget detaljeret og præcis, men den må jeg i hvert fald indrømme at jeg ikke har nået at læse op til denne førstebehandling.

Jeg vil sige mere generelt, at vi ikke med en sådan gældssanering vil acceptere en praksis, hvor den lille tilgodehaver bliver kvast fuldstændigt, og bagefter kan skyldneren grine og starte på en frisk og synes, at det gik fint nok det dér.

Vi vil heller ikke acceptere en praksis, hvor man ved manipulation med flere selskaber kan få et af dem til at gå ned med en betydelig gæld og slet og ret få den saneret, mens man i virkeligheden har kunnet overføre ressourcer og aktiver til andre selskaber.

Vi vil heller ikke acceptere en ordning, der medfører yderligere spekulation – den er gal nok i forvejen – i at lade skatteyderne og Lønmodtagernes Garantifond betale for mislykkede erhvervsdispositioner. En af de ting, der bliver vanskelig at undgå, hvis man laver en gældssaneringslov, er, at det bliver en direkte motivation til yderligere at spekulere i, at det skal skatteyderne ved momseftergivelse osv., det skal Lønmodtagernes Garantifond nok komme til at betale hovedparten af. Der er i forvejen en meget, meget omfattende spekulation, ikke mindst i Lønmodtagernes Garantifond.

Som vi kunne høre på ordførerne for venstre og konservative, er man straks i forbindelse med dette forslag, som egentlig ikke udsiger noget om det, de herrer talte om, inde på, at skattevæsenet – det vil jo sige skat-

teyderne – bør gå foran her, bør i højere grad end nu handle lempeligt og eftergive tilgodehavender osv. Jeg vil ikke afvise, at der kan være situationer, hvor det er rimeligt, men jeg mener, at erfaringen viser, at så snart vi har åbnet for disse muligheder, så bliver der helt bevidst og kynisk spekuleret i dem og fra nogle, som ikke er de dér små landmænd og de dér små fiskere og de dér små selvstartere, eller hvad det er, man kalder dem, som man argumenterer med, når man kommer med et forslag som dette. Uden disse garantier, som jeg tror bliver meget vanskelige at opstille, kan vi ikke give tilsagn om at støtte dette forslag.

Ole Espersen (S):

Jeg mener, at de garantier, hr. Wilhelm lige efterlyste, faktisk er givet, og hvis det viser sig at være tilfældet, tror jeg, jeg kan konkludere, at alle partier her i salen har givet tilslutning, har givet udtryk for en positiv holdning til grundprincipperne i beslutningsforslaget og dermed også til det lovudkast, som ligger i betænkningen.

Jeg skal ganske kort sige lidt om forhistorien og principperne og lige så kort kommentere de enkelte indlæg.

Det er jo et sjældent forslag i den forstand, at det har en baggrundshistorie, der er præget af, at praktikere, læger, inkassatorer på det offentliges vegne, socialarbejdere, ansatte i familieretsafdelinger i amter osv., har følt, at vi her stod over for en praksis, et område, nogle regler, som simpelt hen slog mennesker og familier i stykker. Initiativet til det arbejde, der er udført, er kommet fra dem, der virkelig har set den ene familie efter den anden blive, jeg havde nær sagt kvast. Når fru Inger Harms talte om selvmord, mord, vold osv., lød det måske nok lidt drastisk efter nogles mening, men i forhold til de mange eksempler, som kom til vores kundskab, da vi arbejdede med dette, er det i virkeligheden ikke for drastisk. Så galt går det heldigvis kun sjældent, men det sker. Der er mange tilfælde, hvor familier bliver slået i stykker, uden at det går så langt, som det blev nævnt her, men det sker altså.

Baggrunden var praktikernes erfaring, dem, der så ulykkerne, dem, der prøvede at reparere på ulykkerne, men som kom til det resultat, at så længe der ikke var noget, der